

3 ПРИВОДУ ЛИСТА З ПАРИЖА.

Пише М. Баран з Парижа, що між Українцями робітниками а Українцем делегатом в Парижі була така ріжниця як між небом а землею.

А кореспондент "У. Г." писав, що укр. делегати в Парижі належать до соціалістичних партій, котрі опирають ся тільки на робітників та бідних селянах. А патріоти хотять вмотивувати нас, що Петлюра і його правительство та всі делегати і місці заступають інтереси укр. селян і робітників а не багаті класи. Отже як тут зрозуміти відношене укр. делегатів в Парижі до укр. робітників у Франції? Відповідь на це досить трудне питання дає нам кореспондент "У. Г.", котрий каже, що укр. делегати в Парижі є соціалістами, але такими, що стоять за затриманням приватної власності... Ділячі і фабриканти, чужі і свої, не кидайте за це каменем на буйнух укр. делегатів в Парижі і на того, що їх туди вислав.

Пише далше М. Баран, що один укр. пані (Панейко) торгує скріпо українського селянина і робітника з польським шляхтою, а другі (Шульгин і Марголін) ведуть торг за ту саму скріпу з представителами Денікіна та Колчака.

Як шляхотська Польща так і російське монархістичне реакціонерство Колчак та Денікін не то, що не дають волі польським і російським робітникам і не дають їм українським, але вони не хочуть навіть призначити укр. народу за осібний райони. Однак се не шкодить делегатам Петлюри торгувати ся з такими "приятелями" України а головню укр. робітників та селян, а Петлюрі закривати з ними союз. Чи не "соціалістична" і не "незалежна" політика?

Каже далше автор листа з Парижа, що ще від 16 серпня, або і від давнішого укр. делегати в Парижі нічого не робить і поодинокі її члени "відпочивають".

Коли вірити Саваринському, котрий писав, що панове делегати відзначають ся крайнім ліньством і мріють лише про міністерські посади та грандіозність, то заходять питання, що чим делегати тепер відпочивають?

Раді не раді, мусимо погодити ся з тим, що пані і по не робітві відпочивають. То лиш робітник не має відпочинку, бо він як скотів би відпочивав, то не мав би за що купити хліба. Він "відпочиває" лише тоді, як не має роботи.

Пише також М. Баран, що Грушевський є в Швейцарії і що туди поїхав Люшинський. А декотрі укр. газети ще вивають людей складати гроші і посылати до Парижа гроші на ведення тої пропаганди, яку обіцяли ся робити власне Грушевський і Люшинський.

Пише М. Баран, що правительством Петлюри призначено вісім мільйонів франків на загальну пропаганду і спора частина цього фонду була призначена для укр. дільбоматів в Парижі, "однак ці фонди застрягли багатом в кишенях дільбоматів".

А в Канаді укр. доларові патріоти ріжкого калібру кричать і ще кричать до укр. робітників і фермерів складати гроші на "народну справу", бо куди чого не почати, то всюди треба грошей. (Розуміється, коли прийшло до крутого, то показало ся, що на жадне "народне" України вони грошей не вислали, лише після частину зібраних грошей делегатам, котрі знова брали платню з каси делегаций в Парижі).

Як оказується з листа М. Барана, укр. франкові (не доларові) патріоти в Парижі розпоряджали мільйонами і їм жадно від нікого допомоги не було потрібно! Тим самим не було і нема потреби збирати якісь "народні фонди" ніби на

"ратоване народної справи", особливо в Парижі. Там гроші були і є, і вони лишили ся переважно, як каже очевидець, в кишенях укр. франкових патріотів. І запам'ятайте собі добре, укр. робітники і фермери, що тих грошей було не на тисячі або десятки тисяч, але на мільйони. Вбийте собі се добре в голову і знайте, що така робота називається в долларових і франкових патріотів: ратование України.

Каже також М. Баран, що "майже кожний з членів укр. делегаций в Парижі "заощадив" собі від 50 до 100 тисяч франків яко пам'ятку з днів "тяжкої праці" в Парижі".

До цього не треба вже нічого додавати. Хай лиш кожний укр. робітник та фермер, що до тепер вірив в роботу долларових і франкових патріотів добре над повисшим реченням М. Барана застановить ся, а тоді може не одна річ йому проясниться ся.

Савченко, котрий після слів М. Барана видає газету "ні в кути" в "двері", що коштує 60 тисяч на місяць і "уживає тепер свого "талану" більше на фінансові особисті проекти як на ширшу роботу для справи" та є диктатором "народної роботи" і в укр. пресовій бюрї, де господарили лише він і його жона, — той Савченко є представлений в укр. долларово-патріотичних газетах за великого "народного діяча" і в одній з тих газет є стало пошлішена великими буквами його адреса і зазив, щоб посылати на його укр. фонди "на ратоване української справи". "Бизнес из бизнеса"!

Заявляє на кінці свого листа М. Баран, що він "не годен розуміти", чому делегация не прийняла у свій склад такого здібного чоловіка як проф. Грушевський, коли він був майже через цілий місяць в Парижі і хотів працювати для справи.

А я ще запитаю, чому Петлюра не дав Грушевському мандату бути делегатом, коли той їхав до Парижа? Коли Петлюрі в укр. делегаций в Парижі розходило ся о українську справу (вже не кажу о інтереси укр. селян і робітників), так чому вони не дали спомогти Грушевському працювати для тої справи? Виходить, що Петлюра і його делегати або бояли ся конкуренції Грушевського, бо він здібніший від них чоловік, або вони є такими реакціонерами, що Грушевський (котрий в теорії є соціаліст) є для них за радикальний, за "червоний". Інакше сього пояснити не можна.

Від часу упадку Австро-Угорщини юніонний рух серед робітників в Чехо-Словачії скоро зростає.

Перші юні задожено в 1897 році і вони числили тоді 5.230 членів. Від того часу юніонний рух зростає і в 1910 р. фактові юні числили вже 60.518 членів. В році 1914, коли розпочалась війна, юні числили 54.646 членів, а під кінець 1918 р. се число побільшило ся в троє — 158.887. До червня с. р. се число дішло до 200.000. Зорганізованих в юні жінок є 23.706.

Тепер майже в кожнім промислі є поорганізовані юні і вони рішають про вислїк платні та услїва праці. Вісімгодинний робочий день є вже майже загальною приміною. Сі юні є в значній часті соціалістичні.

До Галичини можна посылати листи. Канадський поштовий уряд повідомляє, що до Галичини можна посылати нерестроновані листи, поштові картки, проби і часосмі. До Польщі листи можна посылати лише до Архангелська, Мурманська і околиць; відтак на Кавказ, Новоросійськ, Екстернхольм, Ростов і Таганрог.

ЯК ВОНО БУЛО?

"З Канади, хоч в "Українській Голосі" друкується про спеціальні збірки грошей на Делегацию і по дано вісти, скільки тих грошей зібрано в Канаді для Делегаций, ніяких грошей до Делегаций не доходило і не поступало."

Голова Фінансової Комісії Парижської Делегаций Української Народної Республіки,

С. Шелухин.

Член Комісії, С. Заркі".

— Діду, діду!
— Чого, сину?
— Підождіть хвилину.
— Тіпр...

Дідові не було тяжко зупинити коні, бо вони в него і малі і ліхкі. Коні же самі були раді вській нагоді останити ся і дуже часто ставали і без жадної причини. Тепер же, почувши дідові прикази вони, розуміють ся, сейчас стали.

До воза підійшов молодий чоловік, член У.К.Г.К.

— Ідете на ярмарок, діду?
— Так, сину, на ярмарок аж до Парижа...

— От і добре — враздував ся молодий чоловік і продовжував: — ви, діду, певно знаєте нашого пана Мегаса, що живе тепер в Парижі?

— Того, що... важку акцію в певних кругах робить?
— Той самий, діду, але не говоріть так голосно, бо тут не місце і не час говорити...

— Хмб-га я говорю щонебудь, я нічого...

— Так, так, діду, добре робите!

— Я знаю — увірав дід, — І от, еси знаєш, то будь те так добрі і передайте Мегасови чаш низький поклін і ось торбинку з колачами... Там є кілька тисяч пожертвованих долларів на корм йому і його акції... (тут він оглянув ся) ви знаєте самі...

— Ні, сину, може я і не заїду на ярмарок, бо мої колеса немезанні і скріплять, а мазини моя порожня. Ти, сину мій, лучше пішли почткою.

— Почткою! Если би посылку видавалися на рідній мові — друге діло, а то взагалі культури ніякої... Лучше будь те добрі, діду, і передайте.

Дідусь вагував ся, мняв ся і вкінці згодив ся передати Мегасови поклін, гроші і колачі. З тої пори минуло кілька місяців і ті, котрі жертвували гроші стали домагається справоздань. Адвокат — голова його секретар з У.К.Г.К. дають справозданє і говорять, що частина грошей була передана на руки Мегасови (про посылку вони мовчать), а друга частина, (разом з колачима) переслана через діда і тому про посылку нема що й говорити. "У. Г." увірав, що дід доїхав до Парижа і гроші передав Мегасови разом з колачима, а Шелухин увірав, що дід ніколи до Парижа не доїхав (бо по дорозі оси від його воза згоріли) і ніхто в Парижі не бачив ні колачів, ні діда ні грошей. Хто з них бреше?

На церковнім дворі стояв наш батюшка зі своїм приятелем і про щось сперечались. Уривки їх голосів доносились на дзвіницю, де і кінчив свою роботу і збирав ся домів.

— Бо... поплутано... долетіли до мене окремі слова батюшки.

Мене се здивувало. Невже вони говорять про шури на дзвіниці? Та ж я сьогодні все поправив і все в цілості.

— Не поплутано, не поплутано! — кричу я з дзвіниці.

Батюшка почув мої слова і тільки махнув сердито рукою. Я зійшов відді. Тут замітив мене батюшка і говорив:

— Що в тебе за привичка, Степане, вмішувати ся в чужі розговори? Ми тут говоримо

"На руки Л. Мегаса передано і вислано, як було подано \$7,194.77, включаючи в сю суму посылку відділу У. К. Г. К. з Вегревіа і Монреала. А також включаючи кошта пересилки і виміни. На руки Л. Петрушевича вислано або передано включаючи кошта пересилки і виміни \$2,927.78. Петрушевичеві комітет слав гроші лише доти, доки він не почав брати платню з фондів офіційної делегаций".

У.К.Г.К. в Вінніпегу.

Я. Арсенич, голова,

О. Боянівський, секретар.

про підстріків з "Роб. Вісти", у котрих все в голові подлутано, а ти вілаєш з своїми шурами від дзвіниці!

Я не зовсім зрозумів батюшку і говорю:

— Вибачайте, батюшка, я не зовсім розумію про що ви говорите...

— Говоримо — став злостити ся батюшка, — що у підстріків з "Р. В." в голові поплутано і що "Укр. Гол." не дивлячись на це закликає їх взятись до серйозної роботи, до ратования укр. справи... Тепер ти розумієш?

Я не хотів більше розпитувати його, бо бачив, що батюшка не в гуморі і роздражений.

— Розумію — відповів я і скорим кроком пішов з церковного двора до дому.

Мій син був вже дома (вернувшись за шапкою), коли я прийшов. Я його і давав розпитувати, чому "У. Г." зробив таку велику дурницю і став звати підстріків з "Р. В." до такої важкої роботи як укр. справу, значно, що ім в голові поплутано...

Мій син не здивував ся з того питання, а спокійно сказав:

— Для того, щоби ратувати укр. справу (если така існує) так як ратують її наші патріоти, зовсім не потрібно непоплутаної голови, а наоборот: треба іменню, щоби в голові було поплутано...

— Що з тобою, мій сину?

— Нічого, батюшко, все гаразд і щоби доказати вам, що я правий, я задам вам два три питання.

— Добре!

— Чи потрібно мати не поплутану голову, щоби так поплутати укр. справу, як зробили в Парижі панове Паникей, Савченко, Шульгини і другі з тої ж малої (але милі) компанії?

— Чи потрібно мати не поплутану голову, щоби зібрати нещасних, темних і голодних галицьких селян, щоби вони були своїх же братів селян і робітників з Великої України і сим помагати всяким ділчачам і буйшим офіцерам з царської армії, як се роблять всі ці Петлюри, Зелени, Садовські і інші?

— Чи потрібно мати не поплутану голову, щоби "укр. населення" реуагувало (пише се "реуге", а читає ся "погромує") і било та калічило десятки тисяч безборонних жінок, дітей, муштин, жінок і дітей?

Я думаю — закінчив сину, — що для такого "ратования української справи" іменню потрібно поплутаної голови...

Я не знав, що йому відповісти і рішів спитати вас, читачі, що ви думаєте про відповідь мого сина. Правий він, чи не правий?

Скажіть правду, не стїсняйтесь.

Дзвонар.

215.667 фунтів зісланого миса.

МОНРЕАЛ, 12 червня. — Мисо Монреала сформісувало від 1 січня с. р. до 22 серпня надзвичайно велику кількість поживки між тим 215.667 фунтів самого лише миса, через те, що загалом споживаний продукт не був приготів до ужитку.

"Тай кост оф лінгінг".

ЧОТИРИ ВЖЕ ТДЕ, АБО КОНЯЧІ ОКУЛЯРИ.

Недавно оповіщало ся в "У. Г." і "К. Ф.", як органах ново-греко-православ'я, що на-стоятель саскатуноської бурси Свистун їздив до Нью Йорку за поміччю до російського митрополита Платона і єпископа Александра. Крутились, вертілись редактори, адвокати, посли та настоятели, сі творці української "свідомої" церкви, а побачили, що нічого не відіють, хоті би натягнути на себе редактор чи настоятель греко-православну реверенду, раді-не-раді мусили шукати по мочі на брїч, в більше практичних людей.

Я не хочу доказувати, що сі пани дуже бажать мати таких покровителів, як Платон та Александр. Коли-б ті панове робили се із свого релігійного переконання і вірили в святість такого переконання Платона, то тоді се було-б природною річчю. Але коли се робить ся лише для бизнесу, то в таким разі прийдеть ся не один солодкий кусочок відірвати від своїх уст в користь покровителів.

Не хочеть ся повторяти того, що се так багато писало ся і що є так добре звісно. Чесна людина ніколи не буде робити того, в що не вірить. Але ініціаторам греко-православ'я все одно, яким би робом і причий поміч се не зробили, тільки би зробили. Ім потрібно заложити шопку, яку вони назвали греко-православна церква і потрібно, щоб та шопка видержала конкуренцію і дала якийсь дохід. Для сего треба мати добрих і практичних помічників. Ім не розходиться хто він буде сей помічник, хай сам той, що в очертї мешкає, лиш би був практичний в сій справі і вони йому скажуть: підогни, добродію, хвостика, ріжкі накрий шамілавкою (православно-попівська ярмулка), натягни на себе рядо, і вжик своєї магнетичної сили, помози нам натягнути конячі окуляри на голову українського фермера і робітника, а дістанеш від нас на горіхи.

"Релігій, се є конячі окуляри на голову", — сказав настоятель саскатуноської бурси на з'їзді 1917 р. в Саскатуні. Не пришло і пів року, як сам настоятель став ініціатором греко-православ'я, тоб-то сам стараєть ся заложити окуляри на голови українських в Канаді. Але показало ся, що голова укр. народу в Канаді за висока для сих панків і вони звертають ся за поміччю до царських генералів від православ'я Платона та Александра, щоб ті помогли їм натягнути хомут на український загаль, а вони звязши вижкі в свої руки будуть правити тоді так, як їм захочеть ся.

Хто є сі нові покровителі греко-православ'я, з якими заложили союз українські "поступовці" з Канади? І якого релігійного переконання є самі творці греко-православ'я?

В 1916 році з'їздом в Саскатуні уководить (на запрошенє) руйнівний єпископ Будка. В 1917 році — з'їзд безбожний. А в 1918 році разом з'їздом бурси і під тим самим жарядом відбуваєть ся церковний православний собор, на який запрошено єпископа православного Александра.

Правда, Александр не приїхав, але се сути річи не зміняє. Він, бідачичко, не міг приїхати через клопоту, які він мав, з своїми російськими парафіями, де люди після російської революції ждали реорганізації церкви, вибраною народом єпископа, а Александр є ставленником царя. А може нью-йорська поліція заборонила була йому виїзд з Нью Йорку, де він незадовго до саскатуноського з'їзду був заарештований жєнщиною за якийсь грошеві справи? А може він бояв ся, не знаючи як сказати його товариші до Українців в Росії, щоб не обвинувачували його за зносини з українськими сепаратистами в Канаді? Як би там не було, досить, що Александр на з'їзд

тоб-то на собор до Саскатуни не приїхав.

З 1917 року починаєть ся з Росії еміграція до Америки царських генералів, експ-міністрів, графів та баронів. На американським континенті починаєть ся агітація за відродженням "великої і невідомої Росії", під скриптом Колчака і Денікіна. Амбасадор правительства Керенського Бахметев, після того як Колчак на Сибірі арештує і розстрілює членів сибірського правительства і установчих зборів та то-варішів Керенського по партії, оголошує себе представником-диктаторів Колчака і Денікіна. На средства по-солства засновуєть ся в Нью Йорку-російське інформаційне бюро, яке для агітації межи Американцями видає в англійській мові тижневик "Строг-лінг Росія", котрий має на меті представити Колчака та Денікіна перед Американцями як найкращих свідків.

Втративши свій "джаб" в Росії, приїжджає в землю Вашингтона митрополит Платон і приймає активну участь в сій зграї, співробітничить в "Строг-лінг Росія" і просить помічі для Колчака.

Він насамперед грозить Жидам: "Я застерігаю Жидів, що горе чекає їх в будуччї, коли в Росії буде встановлене стає правительством ("Чор-мен", 19 липня, 1919). Представникам америк- преси Платон сказав: "Поможіть Росії!"

Чому не Україні? Коли його спитали, чи він за тим, щоб Америка дала Колчакови війська, він сказав: "Так, війська, більше війська".

До жєнщини-редактора, котра прийшла до Платона, щоб довідатися правду про Росію, він сказав: "Що хоті б-дучи членом правого крила в Думі, я агітував своїх колега, щоби голосували разом з лівим за рівне право жєнщин", і що в Одесі жєнщина була ре-дактором його газети ("Чор-мен", 27 липня, 1919). В "Нью Ріпоблік" з 13 серпня 1919 Г. Зільбург ставить Платонові слїдуєчі питання: 1, аби він сказав назвиско тої газети в Одесі (чи не чорносотенно-погром-ницька "Южна Рєч", — прим. ав.); 2, яки погромщик і голова чорної сотні і політичний то-варіш Платона в Одесі Пелі-кан, не був співробітником сеї газети; 3, як називалась ся жєнщина-редактор, чи Колубо-рінова із гуртка чорної сотні Земщина, і 4, коли в другій Думі було обговорюване пи-тання про жіноче право? Тоб-то в другій Думі, до якої Платон був послом, такого пи-тання не було обговорювано. В останній Думі ті ліві, з якими він мав би голосувати по його словам, 7 марта 1907 р. назвали його погромщиком. В інших органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армією насаджати православ'я в Гали-чині. Про се насадженє бо-гато писало ся в сїй час в ни-зиских органах греко-православ'я в Канаді. Платонові то-варіш, єпископ Євлогій одним з своїх братів та сестер сумну історію про нещасні 1914 і 1915 роки наступу царської армії на Галичину, і межи іменами сих царських гнобітелів по-чуже імя єпископа Євлогія і бра-тов Борєнських, котрі були пі-сані царем в слїд за армі